

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 2 maja 2022 r.

DNR-5.730.7.2022.KR

DECYZJA DNR-2/72/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 ze zm.) w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 ze zm.) po rozpatrzeniu odwołania My Center S.A. z 17 marca 2022 r. od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr NP.1.2022 z 2 marca 2022 r. nakładającej na stronę postępowania administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 663,00 zł, z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017 r., str. 1, ze zm.), art. 9 ust. 2 pkt 2) ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 378 ze zm.) oraz art. 4 pkt b) i pkt 2 załącznika VIII rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2014 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego pralek i pralko-suszarek dla gospodarstw domowych oraz uchylającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1061/2010 i dyrektywę Komisji 96/60/WE (Dz. Urz. UE L 315 z 5.12.2019 r., str. 29 ze zm.)

postanawiam

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy w całości.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej u kontrolowanego przedsiębiorcy prowadzącego działalność pod firmą My Center S.A. z siedzibą w Gliwicach, kontroli poddano:

1. chłodziarko-zamrażarkę SHARP, model: SJ-BA10DMXBE-EU,
2. zmywarkę SHARP, model: Q-WHX12F47EW-EU,
3. pralkę BOSH, model: WAN2428MPL.

W wyniku kontroli ustalono, że sprzedawca nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017 r., str. 1, zwanego dalej: rozporządzeniem (UE) 2017/1369), zgodnie z którym sprzedawca „eksponuje w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykietę dostarczoną przez dostawcę lub udostępnioną zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym”.

Jak ustalił organ kontrolujący, w przypadku chłodziarko-zamrażarki SHARP, model: SJ-BA10DMXBE-EU oraz zmywarki SHARP, model: Q-WHX12F47EW-EU na stronie internetowej, na której oferowano ww. wyroby, nie uwidoczniło etykiet efektywności energetycznej. Natomiast w przypadku oferty pralki BOSH, model: WAN2428MPL sposób umieszczenia etykiety efektywności energetycznej był nieprawidłowy, z uwagi na brak obrazu stosowanego do uzyskania dostępu do etykiety, co stanowi naruszenie obowiązku z art. 4 lit b) i pkt 2 załącznika VIII rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2014 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego pralek i pralko-suszarek dla gospodarstw domowych oraz uchylającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1061/2010 i dyrektywę Komisji 96/60/WE.

Kontrolowany nie kwestionował powyższych ustaleń, ani na etapie kontroli, ani na etapie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W związku z powyższymi ustaleniami, Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził postępowanie w sprawie nałożenia na sprzedawcę kary

pieniężnej za niedopełnienie obowiązku polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny etykiety i decyzją z 2 marca 2022 r. (zwaną dalej: zaskarżoną decyzją) na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i ust. 4 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r., poz. 378) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ustaloną na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 9 lutego 2022 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2021 r. (M.P. 2022 r., poz. 175), tj. w wysokości 5 663 zł po zaokrągleniu wynagrodzenia do pełnych złotych.

Za pismem z 29 marca 2022 r. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej jako „Prezes UOKiK”) odwołanie od decyzji nr NP.1.2022, w którym My Center S.A. zarzuca zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 i art. 77 poprzez przyjęcie, że waga naruszenia nie jest znikoma oraz art. 189f § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 ze zm., zwanej dalej: K.p.a.) poprzez jego niezastosowanie i brak odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej.

Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej dokonując autokontroli zaskarżonej decyzji uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z przekazaniem przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej odwołaniem, Prezes UOKiK pismem z 8 kwietnia 2022 r. poinformował stronę postępowania o prowadzonym postępowaniu zainicjowanym odwołaniem z 17 marca 2022 r., prawach i obowiązkach wynikających z K.p.a. oraz prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK zważył co następuje:

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności wyrażoną w art. 15 K.p.a., organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji, z zastrzeżeniem rozwiązania przyjętego w art. 138 § 2 K.p.a. Organ odwoławczy nie może zatem ograniczyć się tylko do kontroli decyzji

organu pierwszej instancji, a obowiązany jest ponownie rozstrzygnąć sprawę. Istota administracyjnego toku instancji polega na dwukrotnym rozstrzygnięciu tej samej sprawy, nie zaś tylko na kontroli zasadności argumentów podniesionych w stosunku do orzeczenia organu I instancji. Wynika to z art. 138 K.p.a., który przyznaje organowi kompetencje do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, czego następstwem jest utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji bądź uchylenie i zmiana zaskarżonej decyzji. Tylko w ograniczonym zakresie organ odwoławczy ma kompetencje kasacyjne. Organ odwoławczy bowiem rozpatruje sprawę ponownie merytorycznie w jej całości. Oznacza to, że ma on obowiązek rozpatrzyć wszystkie żądania strony i ustosunkować się do nich w uzasadnieniu swojej decyzji. Organ odwoławczy rozpoznaje i rozstrzyga ponownie sprawę administracyjną rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji na podstawie stanu prawnego i faktycznego obowiązującego w dniu wydania decyzji ostatecznej. Przy tym ponownie rozpoznając i rozstrzygając sprawę, organ odwoławczy obowiązany jest usunąć naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego, których dopuścił się organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 127 § 1 i 2 K.p.a. od wydanej przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji przysługuje odwołanie do organu administracji publicznej wyższego stopnia. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od decyzji wydanych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez My Center S.A. poprzez nadanie odwołania w polskiej placówce pocztowej operatora, wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, w dniu 18 marca 2022 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14-dniowego terminu na złożenie odwołania (zaskarżona decyzja została bowiem doręczona 14 marca 2022 r.).

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Rozpatrując sprawę, Prezes UOKiK rozważył podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu okoliczności i stwierdza, że strona postępowania nie kwestionuje ani ustaleń poczynionych przez inspektorów Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej, tj. stwierdzenia, iż przy ofertach sprzedaży w internecie nie umieszczono etykiety efektywności energetycznej dla dwóch produktów oraz umieszczono ją w sposób niewłaściwy w przypadku jednego produktu, ani też nie stawia zarzutów co do niewłaściwego zastosowania przepisów ustawy o etykietowaniu.

Strona postępowania podniosła zarzuty zamierzające de facto wyłącznie do podważenia oceny wagi naruszenia prawa dokonanej przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej.

Podlaski Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził kontrolę, w wyniku której stwierdzono, że w przypadku chłodziarko-zamrażarki SHARP, model: SJ-BA10DMXBE-EU oraz zmywarki SHARP, model: Q-WHX12F47EW-EU na stronie internetowej, na której oferowano ww. wyroby, nie uwidoczniono etykiet efektywności energetycznej, natomiast w przypadku oferty pralki BOSH, model: WAN2428MPL sposób umieszczenia etykiety efektywności energetycznej był nieprawidłowy, z uwagi na brak obrazu stosowanego do uzyskania dostępu do etykiety.

Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej był art. 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i ust. 4 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którymi karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2) ustawy o etykietowaniu, a decyzja wydawana jest przez organ kontrolujący. Wysokość kary pieniężnej wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu

Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższe przepisy obligują organ kontrolujący (w rozpatrywanej sprawie Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej) do nałożenia kary pieniężnej w przypadku niedopełnienia przez sprzedawcę obowiązku, określonego w art. 5 ust. 1 lit a) rozporządzenia (UE) 2017/1369. Nałożenie na strony postępowania administracyjnej kary pieniężnej nie leży w gestii uznania administracyjnego organu administracji, lecz jest wynikiem bezwzględnie obowiązującej normy prawnej. Zatem w każdym przypadku, kiedy organ kontrolujący ustali, że nie dopełniono obowiązków określonych w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2) ustawy o etykietowaniu, zobowiązany jest do nałożenia kary pieniężnej w wysokości wskazanej w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu.

Rozpatrując sprawę na podstawie akt przekazanych przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej oraz mając na uwadze okoliczności podniesione przez stronę postępowania zawarte w odwołaniu, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dopełniła ustawowego obowiązku sprzedawcy, w związku z tym istniała podstawa do nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zobowiązany był również rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych K.p.a. Ustawa o etykietowaniu nie reguluje kwestii stosowania ulg i możliwości odstąpienia od obowiązku nakładania przez organ administracyjnych kar pieniężnych, zatem zastosowanie mają ogólne przepisy regulujące postępowanie administracyjne zawarte w dziale IVa K.p.a.

Zgodnie art. 189 f § 1 K.p.a. organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ

administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a., muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017).

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki „zaprzestania naruszeń” wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a., Organ powinien ustalić, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (Komentarz do KPA, Gajewski 2017, wyd. 1).

W zaskarżonej decyzji organ I instancji rozważył przesłanki odstąpienia określone w art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. Organ ten stwierdził w zaskarżonej decyzji, że strona postępowania co prawda zaprzestała naruszenia prawa i usunęła stwierdzone naruszenie, jednak waga naruszenia prawa nie może w niniejszej sprawie zostać uznana jako znikoma. Organ I instancji ustalił także i stwierdził w zaskarżonej

decyzji, że nie zaistniała podstawa do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, ze względu na uprzednie ukaranie strony postępowania za ten sam czyn.

Z powyższą oceną nie zgadza się strona postępowania, która wniosła odwołanie oparte w zasadzie na zakwestionowaniu dokonanej przez organ oceny wagi naruszenia prawa, a w konsekwencji przedmiotowej oceny nie zastosowanie normy wynikającej z art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a. i nie odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Odwołując się strona postępowania opiera się na domniemaniu, że „brak znikomości uchybienia organ stara się upatrywać w samym popełnieniu deliktu administracyjnego”, następnie argumentując i uzasadniając okoliczności uchybienia obowiązkowi wyeksponowania w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykiet dostarczonych przez dostawcę w odniesieniu do kontrolowanych produktów, skalą prowadzonej działalności, z którą wiąże się dystrybucja znacznej ilości produktów podlegających różnym regulacjom. W ocenie strony postępowania dostosowanie informacji zawartych w kartach produktów na stronach internetowych było znaczącym przedsięwzięciem wymagającym dodatkowego zaangażowania ze strony importerów. Strona postępowania znikomej wagi naruszenia prawa dopatruje się również w związku z faktem, że nie jest wyłącznym dystrybutorem kontrolowanych produktów, a informacji na temat ich efektywności energetycznej można zasięgnąć na stronach internetowych producentów i innych dystrybutorów, a także w sklepie stacjonarnym. Ostatecznie strona postępowania stwierdza, że jednostkowe uchybienia w kontekście skali prowadzonej działalności ujawnione w toku kontroli nie powinny skutkować nałożeniem kary pieniężnej.

Mając na względzie zarzuty postawione zaskarżonej decyzji przez My Center S.A., Prezes UOKiK po przeanalizowaniu akt sprawy stwierdza, że przychyliła się do oceny dokonanej przez organ I instancji, a zarzuty My Center S.A. nie zasługują na uznanie.

W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania naruszyła interes konsumentów w zakresie jednego z podstawowych praw, tj. prawa do informacji, a samo

usunięcie naruszenia prawa nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej.

W ocenie Prezesa UOKiK brak wyeksponowania lub wyeksponowanie niezgodnie z przepisami etykiety energetycznej, stanowi istotne naruszenie obowiązków sprzedawcy i pozbawia konsumentów istotnych informacji, takich jak nazwa dostawcy, oznaczenie modelu, a zwłaszcza zakresu klasy efektywności energetycznej. Informacje te niewątpliwie mają wpływ na dokonanie przez kupującego wyboru produktu.

Etykieta energetyczna podaje w jasny i prosty sposób informacje o efektywności energetycznej produktu w momencie jego zakupu. Pomaga konsumentom porównywać produkty, oszczędzać energię, a tym samym oszczędzać pieniądze na przyszłych rachunkach za energię w gospodarstwach domowych. Decydując się na bardziej energooszczędne produkty, klienci przyczyniają się również do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w całej Unii Europejskiej. W ogólnounijnym badaniu przeprowadzonym w 2019 r. 93 proc. konsumentów potwierdziło, że zna etykietę, a 79 proc. przyznało, że wpłynęła ona na ich decyzję o zakupie produktu¹. Właściwe uwidocznienie etykiety lub jej brak uznać należy za istotny czynnik wpływający na wybory konsumentów, zatem naruszenie prawa poprzez nie uwidocznienie etykiety lub nieprawidłowe jej umieszczenie, z uwagi na brak obrazu stosowanego do uzyskania dostępu do etykiety, nie mogło zostać zakwalifikowane jako znikome naruszenie prawa.

Za nietrafiony uznać należało zatem zarzut strony postępowania, dotyczący bezzasadnego przyjęcia, że waga naruszenia prawa jest znikoma.

Zasadnie również organ I instancji podkreślił, że strona postępowania prowadząca profesjonalną działalność gospodarczą miała dostatecznie dużo czasu na wdrożenie odpowiednich działań związanych z wyeksponowaniem etykiet efektywności energetycznej, albowiem przepisy dotyczące obowiązku wyeksponowania etykiet dla kontrolowanych urządzeń obowiązują od 9 lat. Naruszony obowiązek nie jest nowy i powinien być dobrze znany My Center S.A. jako przedsiębiorcy prowadzącemu sprzedaż, jak sama wskazała „znacznej ilości produktów”.

---

¹ https://energy.ec.europa.eu/data-and-analysis/eurobarometer-energy_en#special-eb-492

Jednocześnie stwierdzić trzeba, że argument związany z szerokim zakresem działalności strony postępowania i objęciem oferowanych produktów wieloma regulacjami nie ma znaczenia dla oceny wagi naruszenia prawa. Obowiązkiem dystrybutora jest wyeksponować w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykietę dostarczoną przez dostawcę. Kwestia tego czy sprzedawca oferuje jeden produkt, kilka czy kilkadziesiąt tysięcy produktów nie wyłącza i nie zmniejsza odpowiedzialności za wypełnienie obowiązków związanych z każdym z tych produktów z osobna. Prowadzenie działalności gospodarczej oznacza, że sprzedawca powinien ustalić i realizować wszystkie obowiązki związane z danym produktem, w tym dotyczące etykietowania efektywności energetycznej. W innym wypadku przedsiębiorcy, którzy oferują znaczną ilość produktów zyskaliby nieuczciwą przewagę na rynku wobec tych przedsiębiorców, którzy oferują ich niewielkie ilości, związaną z odmiennym traktowaniem wagi naruszenia prawa, w przypadku zaistnienia takich samych przesłanek dla nałożenia kary pieniężnej.

Bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostaje również fakt, że strona postępowania nie jest wyłącznym dystrybutorem kontrolowanych produktów, a informacji na temat ich efektywności energetycznej można zasięgnąć na stronach internetowych producentów i innych dystrybutorów, a także w sklepie stacjonarnym. Określone w przepisach rozporządzenia (UE) 2017/1369 oraz w ustawie o etykietowaniu energetycznym produktów obowiązki odnoszą się indywidualnie do każdego z dystrybutorów, dostawców czy importerów. Zatem wywiązanie się przez inny podmiot gospodarczy z obowiązku umieszczenia w widocznym miejscu etykiety efektywności energetycznej, w tym w sprzedaży przez internet, nie oznacza, że pozostałe podmioty są zwolnione z tego obowiązku lub że ich zaniechania w tym zakresie zostaną potraktowane łagodnie. To na stronie postępowania, a nie na żadnym innym podmiocie, ciążył obowiązek wyeksponowania w sposób określony przepisami prawa etykiet energetycznych produktów na swojej platformie sprzedażowej (w internecie). Zatem strona nie może uchylić się od skutków niedopełnienia obowiązku poprzez wskazanie ofert innych internetowych podmiotów, które ich dopełniły lub poprzez odwołanie się do sprzedaży stacjonarnej. Jednocześnie należy odmówić uznania argumentacji wskazującej na

„jednostkowe uchybienia produktów” w trakcie kontroli. Jak wynika z protokołu, kontroli ofert internetowych poddano trzy produkty. W stosunku do wszystkich trzech produktów organ I instancji stwierdził naruszenie obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 pkt a) rozporządzenia (UE) 2017/1369. Nie można zatem podzielić stanowiska, aby naruszenia były jednostkowe. Być może strona postępowania odnosząc liczbę skontrolowanych produktów, do wszystkich produktów oferowanych przez siebie na rynku stwierdziła, że naruszenie jest jednostkowe, niemniej jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić jedynie, że naruszenie obowiązków nastąpiło w przypadku 100 proc. kontrolowanych produktów, a w pozostałym zakresie (oferty kontrolowanego) kontroli nie prowadzono. Nie można zatem stwierdzić jednoznacznie, że wykryte naruszenia obowiązków dystrybutora są jednostkowe. Zauważyć także należy, że przepisy odnoszące się do etykietowania energetycznego produktów zobowiązują podmioty gospodarcze, aby nałożone na nie obowiązki zostały wypełnione wobec każdego produktu z osobna, nie ustalając żadnego marginesu dopuszczalnego błędu w tym zakresie. Mając powyższe na uwadze, uznać należy, że nawet jednostkowe niedopełnienie obowiązku przez dystrybutora, samo w sobie nie może wyłącznie przesądzać o możliwości odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, w związku ze swoim incydentalnym charakterem. Możliwości takiej nie przewiduje również art. 189 § 1 K.p.a. Przytoczony przez stronę postępowania argument w ocenie Prezesa UOKiK może mieć natomiast znaczenie podczas ustalania wymiaru nakładanej sankcji pieniężnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK podzielił oraz uznał zasadność i prawidłowości oceny przestanków przemawiających na niekorzyść strony postępowania w zakresie ustalenia wysokości kary pieniężnej. Waga naruszenia prawa jest definitywnie znaczna, a strona poprzez swoje zaniechanie nie dopełniła obowiązków, które funkcjonują już 9 lat w polskim systemie prawnym. Ponadto niedopełnienie obowiązków ustalono wobec wszystkich kontrolowanych produktów. Prezes UOKiK uznaje także, że organ I instancji prawidłowo uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść strony postępowania, mające wpływ na wysokość nałożonej kary pieniężnej. Przede wszystkim, strona postępowania już w toku kontroli uwidoczniała w sposób prawidłowy etykiety w ofercie internetowej. Jak

podkreślił Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, z uwagi na powyższe oraz ze względu na fakt, że była to pierwsza kontrola „w zakresie etykietowania energetycznego produktów”, nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w najniższej przewidzianej przez przepisy prawa wysokości, a zatem o najniższej możliwej dotkliwości.

W niniejszej sprawie w ocenie Prezesa UOKiK nie zachodzą przesłanki dla odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, a nałożenie kary pieniężnej w minimalnej ustawowej wysokości określonej w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, znajduje uzasadnienie.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując odwołanie wniesione przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

W opinii Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 K.p.a., a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe, zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności.

W opinii Prezesa UOKiK, organ I instancji był uprawniony do poddania kontroli chłodziarko-zamrażarki SHARP, model: SJ-BA10DMXBE-EU, zmywarki SHARP, model: Q-WHX12F47EW-EU oraz pralki BOSH, model: WAN2428MPL, a dokonane w jej trakcie ustalenia nie budzą wątpliwości. Strona postępowania nie kwestionowała faktu, że naruszyła obowiązek określony w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia (UE) 2017/1369, a więc organ I instancji był uprawniony do nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. W związku z tym,

że organ I instancji po rozpatrzeniu ustawowych przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu nie dopatrył się podstaw do zastosowania tej instytucji, nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej było obligatoryjne, a wysokość nałożonej sankcji administracyjnej nie budzi zastrzeżeń.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

POUCZENIE

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/